

ить із нею із занами миръ на Веходъ и въ Европѣ. Се значувають не разъ кн. Бисмаркъ и змислувають, що Нѣмеччина не має въ Болгарію ніякихъ нѣмеческихъ інтересівъ до борони. Зъ сего взгляду такожъ дамавъ кн. Бисмаркъ одинъ або другій державѣ лишъ радъ до удержанія мира и посередництва въ тѣхъ справѣ. Діялося то лишъ въ найближчійшій и для всесвітнього мира якъ и для нашихъ інтересівъ въ найкористившій способъ а въ сѣй точці панувала жеми обома кабинетами повна гармонія и згода.

Такъ само суть такожъ здовольчатъ отиосини що до другихъ державъ. Гр. Кальноки підносять сь здовольняємъ, що и сь російськимъ кабинетомъ всть згода и дружиі зносини, такъ, що оба иранительства можуть сь всюю дружиною отвертостю порозумѣватися на вѣтъ о рѣчахъ, о котрыхъ ихъ погляды не годятся. Мимо вськихъ занепокоючихъ приключень має гр. Кальноки все ще повне довѣрье до вѣрною удержанія угоды и миролюбивости царя Александра, що на мирне порѣшення справы буде мати найбільшій впливъ.

Относини Австріи до Англіи суть въ тепершній порѣ особливо великою ваги. Міністеръ спогладає лишъ задрѣтнимъ окомъ на географичне положенне сєи державы. (Восемьств.) Онъ бувъ-бы щасливимъ, наколи-бы доокола границь Австріи було море и она такъ була забезпечена на всякій случай (Д-ръ Фалькъ: "Тоды бы не мали ми такъ великого бюджету военного" [4] Восемьств.). Гр. Кальноки кладе велику вагу на отамы, якъ роздался въ Англіи въ сѣй справѣ. Они суть доказомъ, що тамъ приходять чимъ разъ больше до значенія здровый поглядъ суспѣльности, а тепершній англійскій мужъ стану кладуть велику вагу на то, що Европа приходять теперъ чимъ разъ больше до переконанія, о постійности англійскои политики зягранянчю. Згода въ пониманню важныхъ справъ евр. пѣвкохъ и декотрыхъ важныхъ інтересівъ якъ такожъ бажанне удержанія мира кажуть напевно сподѣватися, що и Англія стане по нашій сторонѣ, коли буде розходитись о удержанне берлинської угоды и выплывающого зъ неї правного стану. — Италия прийшла теперъ такожъ до всебімъ справедливого переконанія, що она яко морска сила на Середземномъ морі має тамъ важні інтереси и що пересуненне тамъ сферы силъ не може бути для неї рѣдководшымъ. Маємо повну підставу припускати, що и та держава чує важность інтересівъ, якъ має Европа боронити на Веходѣ и що інтереси Италіи на Веходѣ въ многихъ точкахъ годятся сь интересами Австріи.

На сѣмъ закнчилось попененне гр. Кальнокого а дискусія надъ нимъ має переводитись нинѣ. Мимо того вже въ суботу ставили деякі послы пытани, на котрій гр. Кальноки старався по можности отповѣсти. Такъ пытанъ д-ръ Фалькъ, чи Австрія уважала-бы промянуочу або и доще требоваочу окупацию Болгаріи черезъ Россію за casus belli. Гр. Кальноки отповѣвъ, що Россія не намѣряє ані въ переходочо ані доще требоваочо окупациі нема. Такъ само не можна такожъ припускати, чтобы безъ доволу державъ и зъ взгляду на нашъ інтереси наступила чи то промянуоча, чи тревала окупация Болгаріи. Наколи-бы то однакже наступило, то Австро-Угорщина була-бы приневолена сконстатувати нарушенне еи найживненнѣйшихъ інтересівъ. — Гр. Апоній пытавъ, якъ дасться погодити независимѣтъ

Болгаріи, котрой Австрія бажавъ, сь потроганимъ Россіи. Бесѣдникъ каже, що его не здовольило попененне министра що до отиосинъ до Нѣмеччины. Гр. Кальноки обѣщавъ на то отиосини отповѣстити. — Гр. Андрасси, називуючи до попереднихъ слівъ министра, казавъ, що въ Угорщинѣ нема партіи, котра бажала-бы вѣрны, але вѣтъ тотитъ забезпеченія інтересівъ державы на Веходѣ. Угорщина занепокоюлась лишъ для того, що не знає, якъ думаютъ державы поступати въ виду того, що дозволяють Россія поступати въ Болгарію, якъ-бы подобавсь и приймають одинъ зѣронтъ на другий. Зъ того вношено, що Россія готова дальше, що князь болгарскій не може бути губернаторомъ Веходной Румелии, бо въ Румелии бувъ-бы днѣ урядникомъ зависимымъ отъ султана а въ Болгаріи княземъ зависимымъ отъ Россіи. Горватъ зауважавъ, якъ думавъ гр. Кальноки, що має формулувати бажанія Болгаръ, чи Собранія, чи Каульбаресъ, чи хто иншій. Гр. Кальноки отповѣвъ на те, що о бажаннѣ Болгаръ не може жаденъ политикъ сомнѣватися. Пос. Чернатони зауваживъ, чи болгарскій престолъ буде скоро обсаженый. На те пытанне не хотѣвъ гр. Кальноки дати отповѣди, бо казавъ, що ще сама не знає, бо теперъ ведуться переговоры и що въ тепершню пору трудно найти князя, котрый хотѣвъ-бы заняти болгарскій престолъ. На сѣмъ закнчилось офіційальне попененне гр. Кальнокого.

Голосъ Россіянина въ дѣлѣ нынѣшного стану Болгаріи.

Въ 4 ч. газеты "Свобода", выходящей въ Търновѣ, находимо письмо "неофициального Русского", проживающего отъ двохъ часу въ Болгаріи, письмо, котре поясняє причину незгоды міжъ офіційальною Россією а Болгарами. Авторъ письма называвъ всю російскую политику въ Болгаріи "довгимъ рядомъ наимеоживѣйшихъ похибокъ", котры вызывають почасті зъ неприхильности "освободителѣвъ" до либерального устрою политичного "освобожденныхъ"; почасті зъ незнаія болгарского народного характера, ихъ звычаївъ и обчыайвъ; почасті зъ неопобности представителѣвъ російскихъ, а накопецъ почасті и зъ непохвального поступованія деякихъ Болгаръ, що добывали власти задними дверми рукою консулату.

"Мы, Россияне — шше дальше авторъ, — почали на нову болгароку почву пересаживати свои застарѣлы и лихы порядки; мы устроивали державне жытє конститудію Болгаріи по вѣрѣ здрѣвъ нашего деспотичного устрою державного. Очевидно Болгаре почали изъ критикувати. Мы оскорблялись и почали надѣдати Болгарамъ. Болгаре стали платити намъ тою самою монетою. Мы крикнули "Болгаре неблагодарны!" и сь тою глупою фразою носимось до нинѣ, мовъ отарець сь торбою... Относини міжъ нами охолоди, мы почали грати "въ коту и мышку". Россія была недовольна тымъ, що Болгарія — конститудійна и що народъ маючй свободу, смѣе мати окоу думку, що онъ мыслитъ и мыслитъ свои голосомъ выказує. И дѣйотно: чи могли и. пр. нашъ дипломатичный агенты, ти

лослово погодиться съ мыслию, что они мають бути рѣшкы зякому-небудь Иванчи Ставченку або Петцѣ Бабеву, титулованымъ Болгарамъ, отоснати ихъ змощностъ руки робочы, лише для того, що судыба выдвигла такого "братушка" на отоснованне министра або регента демократичной Болгаріи? Не говоримъ же сѣбѣ въ душа такій господинъ: "Пожалуйте! Я, у котрого ще прапра-пра-прадѣдушка бувъ конюшымъ Ивана Грозного, а прапрабабушка поспеланно дѣвучкою у царя Алексіа Михайловича, и я маю заходитись сь княземъ-такъ Бабевымъ, бути сь нимъ рѣшкымъ, николи въ сѣтѣ!" И отъ господинъ агента транкуе Бабевъ en cavalière, — а Бабевъ муситъ кончатъ, бо обнесати его о "чорну неблагодарность", або донесати на него, що Бабевъ "англофиль", "руссофиль", "австрофиль", що сму и на Сибирь за мило! Коли-же лучшавъ часомъ добрый агентъ, такого чомусь, скоренько забирала въ Болгарію... Правительство болгарское николи не знало, чего хоче Россія, и не могло вѣрнѣтъ въ щарѣтъ сь фразъ о "свободѣ та добрѣ для Болгаріи" въ нотахъ дипломатичныхъ, коли на дѣлѣ тую свободу топтали ногами, а вже два місяці край жє якъ на вулканѣ, бо Россія одного князя прогнала, другого не хоче, а третого, четвертого не дає. Народне собрание для неї незаконне, а яка-жъ порука, що слѣдующе буде законне? И що значать выборы, коли князя народны назначаютъ! Чи не чиста то комедія?! Нѣ, и не могу зрозумѣти такой политики! Она неодола, она неодолила великой державы словянской и не отповѣдає еи мисли! Така политика то знущанне сильного надъ слабымъ, и то ичимъ не оправдане! Не забывайте, що на те глядѣтъ пильно цѣле Словянство. Безконечно буде жалъ, коли вашъ политичный експерименты розчаруютъ сѣтъ славянской!"

Справа резигнаціи д-ра Зыбликевича

Зъ достоинства маршала красоваго есть, здаєсь, на покнчєню. Онъ уступає рѣшучо. На просьбы, иѣ представлєныя найблизшихъ его знакомыхъ и приятелѣвъ; иѣ легіиціи шведьскоти маршалковъ Радѣ повѣтовыхъ до президента кабинету гр. Таефого, иѣ почестне горожанство мѣста Львова, изъ голосъ улюбленого д-ромъ Зыбликевичомъ мѣста Кракова — не наклонили его вѣнати назадъ свое поданне о димисію. А о сѣколько несуется вѣсти въ Вѣднѣ, то и въ вышнихъ сферахъ поданне о димисію вѣто зовомъ на серію и вже 11 с. м. мавъ зъ Вѣднѣ отойти рапортъ о всѣмъ до цесаря, пробуваночого въ Геделле. Говорєно вправдѣ послѣдними днями, будь-то ще якась высоко поставлена личность буде старатись выднунти на змѣну постановленія д-ра Зыбликевича, и дѣйотно сєя недѣля удавался и. Лебель до п. маршалка и старався его до чогось подобно наклоняти, але д-ръ Зыбликевичъ отказався рѣшучо отъ всего и заявивъ, що о стяженню резигнаціи не може бути й бесѣды.

Зѣ всего выходитъ, що д-ръ Зыбликевичъ мавъ дуже важны причины до этого уступленія

Могли они быть въ чистѣ лицей, але и не мало-малки. Изъ въ разу отоснованне его было зумо-цѣсаря удостовѣтъ д-ра Зыбликевича Галичскимъ своимъ дѣятркомъ, такъ иблизше констотронномъ артистократичкѣ такъ зручно поладати кон-сѣкимъ. И въ самѣхъ Вѣдлѣ красовакъ на сѣко-сѣко дуже добре. Энергія его въ ведєнне справъ автономичныхъ не подобавсь минимъ зъ таблѣ-ру: "най буде якъ бувало". Д-ръ Зыбликевичъ а маршалками, любивъ владнунѣ лично у консу-справу, а надъ майномъ повѣтовымъ рѣшучо большу контролю. Сѣбѣ о администратію кон-дѣтъ шкѣльскихъ повѣтовыхъ сь к. и. наблиз-и неспрѣтнѣмъ. А вже найбільше вѣднѣ зъ Зыбликевичъ тымъ въ очю, що вышномъ майномъ сѣбѣ автономіи, хотѣй судыба не надѣлала его-щастємъ выднѣти въ вышноего конѣкъ". Се за-мѣно сму не разъ почути въ рѣшкыхъ стѣротѣхъ.

Д-ръ Зыбликевичъ посѣдѣвъ сѣкнчлнмо лишъ такъ званныхъ невѣстныхъ суспѣльности, именованно мѣотъ, промисловцѣвъ и може найѣтъ сѣ-лянъ. То и показавося послѣдними днями въ чѣ-слєнныхъ писемъ и телеграмъ, иѣ выслано до гр. Таефого и самон-жѣ особы д-ра Зыбликевича. Ты письма поспунали однакже декому ще большу крови, якъ само маршалкованне д-ра Зыбликевича. Въ горѣ бо обнваносъ, що край яко такій жалувъ за нынѣшнымъ маршалкомъ. Ты письма мавъ выднунти и на кн. Адама Салѣгу, що онъ, иѣ-кажуть, не мѣгъ до сего часу рѣшитись принѣти булаву маршалковску, а хочъ лишено въ Вѣднѣ, покликанный сюды гр. Таефе, то лишъ шѣтъ зѣворомѣ, що плекас тамъ своего недужого сына. Кандидатура его однакже удержуєт все на пер-шомъ мѣсці. Побѣчь неи выднунула вправдѣ ще кандидатура гр. Тадея Дѣлушачного (маршалка борѣвской Радѣ новѣтовой, але безнадѣно.

Обдовженне хлѣборобѣвъ въ Галичинѣ.

Мимо того, що хлѣборобство есть основною доброту нашого края, подносѣтъ отъ двохъ часу жалъ, що бѣда хлѣборобѣвъ доходить до крайности, и що хлѣборобство въ загалѣ мае замѣтъ, чтобы мало процвѣтати. Жалъ тѣ сѣтъ на лихо зовомъ оправданъ, а доказомъ того стѣ-тистичный выказы, роблены зъ порученя кнѣзотѣства справедливости (1867 р.) нашими судами, котрымъ поручено вести грунтовыи кнѣги нахлѣтъ хлѣборобѣвъ... Изъ оныхъ выказѣвъ перевѣдуч-сьимъ именно, що отъ кождымъ рокомъ число зѣ-цѣтованныхъ грунтовъ, такъ дробныхъ якъ и большихъ посѣдѣтелѣвъ, безперестанно ростє.

Въ Долѣватцѣвъ отъ 1868—1884 р. провѣ-но на лѣцѣтѣвахъ 132,403 господарствъ, зѣ-женыхъ довгами въ сумѣ 439,709.205 вр., зъ ко-

омѣло князати на адресу о. Петрушевича: "Пойди въ свой Суздаль!"

Тотъ невинности до рѣднои Украйны, яку пропагує о. Петрушевичъ, и нѣгде въ Россіи не замѣчавъ. Сколько на Украйнѣ нацмывового элементу въ глубокой Россіи, а кождый Россіянинъ, прабуваша на Украйну, радъ, що вырваво зъ оныхъ оторонъ, що понавъ въ властивый край оловянской. На войнѣ Украйнѣ не найде и одного нѣтеллгентного дому московского, до бѣ въ роднѣй не любувались украйноскою бесѣдою, украйноскими народными строями и не сѣввали украйноскихъ пѣсєнъ. Довѣкъ вельможъ, отатскихъ совѣтникѣвъ, бѣльшихъ помѣщакѣвъ — все тамъ перебаравсь въ народы нашъ отроѣ, все зъ гордѣстою величавсь своимъ украйнофильствомъ. Въ самѣй Одесѣ, на театральнѣмъ предоставленнѣмъ Старяцкого, бачивъ и першй одесскій родины, розтентувализмованъ не якоюсь великою партоотєю штуки, але бесѣдою, сѣйвами, отродами, тѣнами украйноскими. Сѣдлѣчй коло мене Великоросѣвъ, бачучи, що я роблю якѣсь заплюки, думавъ, що я не розумѣю по малоруски, и якъ мѣгъ, ставъ менѣ поклонятѣ значенне деякихъ украйноскихъ фразъ та слѣвъ. Тамъ я бачивъ, якъ то бездѣвна пропасть дѣлѣтъ галичскихъ Москальѣвъ отъ Москальѣвъ правдивыхъ, якъ нужденно, низько, невольничю пропагуютъ они у насъ идею панрусску. Робѣтѣя то не въ дуѣхъ російского народу, але въ дуѣхъ російского правительствѣ, котре въ мыслѣ тестаменту Петра Великого силѣтѣя зничити нашу національнѣботъ. Нигилизмъ — зъ горы!

Не менше, якъ о. Петрушевичъ, и я

жалѣю надъ тымъ "рєлагіинымъ и политичнымъ радикализмомъ", що нинѣ вихрѣтъ по деякихъ молодыхъ головахъ. Однакъ, приложивши руку до сердца, оказѣтъ по совѣтѣ: хто позбавлєє молодѣжъ народныхъ идеалѣвъ, хто поганяетъ власну исторію, власну бєздѣу, хто кнѣдає роздоръ (а черезъ те индиферентизмъ) рєлігійный навѣтъ въ масы народу самого? Нигилизмъ зъ горы выкликѣе нигилизмъ зъ долу, бо вже такій отвичный законъ въ природѣ, що одно зло веде инше зло за собою. "Das ist der Fluch der bösen That, dass sie fortzeugend, immer Böses muss gebären".

Чи може молодѣжъ має одушевитись розбѣлами Варягѣвъ, котры о. Петрушевичъ такъ славоловятъ? Наша Русь не разъ переводити мусѣла тяжкѣ борбы, не разъ рада була розгрѣтною историчными споминями, зачерпнунти въ минушности живон, цѣляющоє силы — а середѣ тыхъ борбъ о истнованне о. Петрушевичъ наше намъ о Корочувѣ-Краку, о Симарглю, о чєской Краледворскѣй рукоюни, о истуканѣ въ Збручи, о "вєлѣчествєной личности" Рурика, о празнику кобылокъ, и о няшихъ такыхъ неомачныхъ предметахъ. Бѣднѣй народѣ, котрый кормитѣя такими идеями! И чи причувавъ онъ коли, що фонды, зложенъ на основанне Матицѣ, не побудѣтъ въ его користь, а послужатъ о. Петрушевичу до пропагованія въ Малѣй Руси лымковочо нигилизму?

О. Петрушевичъ хибно повѣдає, що украйнофиль хотѣтъ "устранити даже название русского народа и языка". Нѣ, то не украйнофиль нашъ, але самъ людъ въ Россіи "устранитъ" отъ себе назву "русскій", надаючи еи выключно Москальѣвъ.

У насъ, въ Галичинѣ, выраженне "русскій" не веде до нѣякихъ двозначностей, тому и нема потребности позбавляватись той назвы.

Инаше вже рѣчь — исторія. По сѣвдоцтву такъ рускихъ якъ и грецкихъ лѣтописцѣвъ назва "русскій" накнѣнена на нашъ край Скандинавцами. Якъ далеко ишла держава Руриковичѣвъ, такъ далеко сягала назва "русскій". Рѣжнй племена словянской и финьскій (Весь, Мєря, Чудъ и т. д.), входячи въ складъ державы Руриковичѣвъ, приняли и опѣльну назву Русн. То була державна, а не народна назва, подобно якъ и. пр. нынѣ назва Австрія. И Нѣмцѣ, и Рѣмуны, и Мадары, и рѣжнй племена оловянской (Чєхи Хорваты, Сербы, Поляки) — зовутъ у насъ Австрийцами, але чи можна зъ того выводити, що вой тѣ Авотрійцѣ становлятъ одєнъ лишъ народъ? О. Петрушевичъ видимо тревожитъ несловяньскѣотѣ назвы Русь, тому — на перекорѣ исторіи — силуєсь зрѣбити еи народною, словяньскою. Прєпоручаю сму до перечѣтѣна цѣнну розправу учєного историка Николая Коотомарова: "Дѣя русскія народности".

О тѣмъ, що нѣбы-то народне образование обнзилось у насъ, почавши отъ року 1850, я навѣтъ не хочу розводѣтѣсь богато. Се такъ монструальне выречєньє, що просто уоуваясь зъ нѣдѣтъ критики. Нашє овѣщенство, власне отъ р. 1850, трудилось неустанно надъ закладаннємъ шкѣлъ, надъ пѣднесєньємъ церквей и сѣйву церковного, надъ ширєньємъ просѣвѣныхъ книжокъ, закладаннємъ читальнь и громадскихъ склєдѣвъ, надъ тверезєстою, надъ политичнымъ образованнємъ народу такъ оловомъ якъ и зѣохотою на

вѣча — одєнъ лишъ о. Петрушевичъ не бачѣтъ того такъ загального поступу въ розвоє нашєй нарыности! Коли-жѣ сѣй поступъ ещє за малѣмъ и не дорѣвнѣе може тымъ резултатѣмъ, до нѣякихъ дѣйшли иншій народы, то вже най ударѣтѣ въ груди тѣ, що лымковыми и рєлігійными авантюрами опиянютъ образование загалу.

На тыхъ увагахъ закончаю на теперъ сѣй отвѣтъ. Зарозумѣла и своимъ тономъ несправильнѣ "Оборона" о. Петрушевича оповукала мене прєглянутѣсь бѣльше его поглядѣмъ на поля исторіи, этнографіи, лингвотѣтики и граматѣки, и за-казати ихъ наукову отѣйботѣ. Я не пропустѣтъ и одной мысли зъ "Оборонѣ" о. Петрушевича, и не моя вина, если не найшлось нѣгде здрѣвотѣо зерна. Куды не дѣткнєшося, вѣдѣмъ поладѣмъ на велику "баньку мыллану", що такъ и зѣякас перєдъ тобою безъ слѣду.

О. Петрушевичъ думавъ, що коли вырѣтъ моиє розправы кѣлькѣ слѣвъ и перетолкує ихъ въ російскє, то буде вже лымнословъ. Тамъ тои емои штуки докаже Вамъ кождый учєникъ при емои чѣмъ якого-небудь російского словаря. Во врѣмѣ оно, коли ещє на академичной гимназіи у Львоѣ учѣвъ лымка руского о. Лука Цибькѣ, на учєники поступали зовомъ методомъ о. Петрушевича — зъ словаремъ Шмидѣ въ рудѣ все намъ увѣвалось замѣнитѣ слово малорускє на російскє. Тѣлько жѣ чи вышла зъ того чистѣта лымка?

* О. Цибькѣ, хочъ самъ великй прихильникъ російского лымка, не разъ ажъ за голову брався при

трон то оуми покрито довгу лашь на 248.346.026 ар., а 191,363.179 ар. пропало, бо землі ти продано по низших цїнахъ, авчячно на третомъ аукціонномъ речинци. Вірителив не запокоюно длато въ цїлости. За лїта 1870—1880 число продавнихъ въ дорозі екзекуційной госнодарствъ мѣсянихъ потроилоок, бо зросло въ 4.660 на 12.540.

Яке-жъ становище займае въ томъ загальномъ задовженю земель — Галичина? Довги, записані на землі въ Галичині выносили съ кобщемъ

року	у большою посїлости	у меншою посїл.
1873	135,642.004 ар.	7,880.580 ар.
1876	158,801.267 "	12,438.451 "
1880	172,054.269 "	16,403.509 "
1881	178,593.323 "	20,135.135 "
1883	178,729.385 "	26,661.143 "
1884	183,600.459 "	29,792.401 "

Зъ дати сихъ виходить, що въ нашомъ краю довги земскихъ влстителей, а именно меншихъ посїдателїв нарастають съ великою скоростю. У большихъ посїдателїв зросли тї довги за лїта отъ 1873—1884 о 35%, въ меньшихъ о 300%, коли тымчасомъ въ цїлїи Долятавщїи довги першихъ побольшились о 23%, другихъ о 22%. Найбїрша доля припала про-то въ цїлїи Долятавщїи нашимъ селянамъ галицкимъ.

Тї чїсла говорятъ дуже голосно и каждый зъ насъ повиненъ зачитатво: куды мы зайдемо? Мы тымъ робомъ не лаше тратїмо землю, але тратїмо цїлий станъ селянскїй, а съ селянами тратїть край и свой консервативный элементъ.

Де-жъ шукати причины сего задовженя? У большихъ посїдателїв даються причина задовженя доглянути въ томъ загальномъ переворотї, якїй вытворила послїдними часами вїстна вїстмъ збожева конкуренція заокеаньока. Америка, Канада и Австралїя продукують у себе збоже дешевшимъ опособомъ и насылаютъ его въ великомъ множествї на торги европейскїй пооредствомъ добре устроенныхъ морскихъ дорїгъ комунакаційныхъ.

Що до меншою посїлости то задовжене зросло тымъ: 1) що зросли податки державнї, краєвї, повїтовї и громадскї; 2) що край нашъ не посїдае дешевыхъ кредитовыхъ заведенї, именно зорганизованныхъ въ дорозї асоціацій; 3) що Банкъ рустикальный, а за нимъ „Заведенїе“ и другї мїсцевї позичковї каомъ лїцїтуютъ немалосердно нашихъ селянъ; и остаточно, 4) що потреба житї змїнялась, а дехто жїе навїть по-надъ своїмъ станомъ. Нїякои зъ тыхъ точокъ не въ силї нїхто заперечити. Історїя Банку рустикального звїстна вїстмъ. Селянинъ нашъ опплатувать тамъ проценты лїхварскї въ сумї 10—18 ар., а може и вышї. „Заведенїе“ и другї финансовї институтїи пошли майже тою самою дорогою. Селянинъ бравъ грошї легкомысленно, навїть довгї свої опплатувати ратами, екзекутивнї въ томъ взглядї не було нїякои, раты залагали, съ усулченными ратами росли процента проволонї, а все то кончалось правильно лїцїтациєю.

До того треба додати, система економична нашоу державы протеговала воюды лаше промїслъ фабричнїй, а съ розвоємъ его мусївъ у-

въ поправкахъ о. Петрушевича такожъ не доглянешоа тои чїстоты. Онъ такъ мене поправае:

- 1) майже на почти (у насъ „почта“ значить що нишого, а зновъ „почта“ бувъ-бы impetivus отъ „почтати“);
- 2) деякїй на нїкоторїй (niektóry);
- 3) окремый на особый (osobny);
- 4) робити на дїлати (а слова: работа, заробокъ, шаробокъ?);
- 5) творїть на творенїе (о. Петрушевичъ не знае, що „творїть“ выражае вже щось утвореного, отже готового, а „творенїе“ выражае само лаше дїяство, отже щось еще недоконаного);
- 6) трактаты про Шевченка на трактаты касающїишя Шевченка (у насъ касае, пїдїявати означае цїлкомъ що нишого);
- 7) дуже на весьма!

Ну, съ такими поправками — „пїдїди въ свої Судзаль!“

Ом. Партицій.

нашихъ задачахъ, бо мы добрали якъ наименше зрозумїлїй выразї, въ родї тыхъ, якї стрїчаються на російскїхъ выїскахъ: несессери, фуаки, палла, каларисери, рони, коїтїса, рїдїкили, рацїи, локлїс, тала и т. д. Ой, та и було неразъ смїху въ класї, коли ученикы стали собї отчитувати тї свои „тердуровскї“ работы!

части всякїй рукодїльнїй промїслъ нашого краю т. е. такъ званий промїслъ домашнїй, котрїй давнїше для селянина бувъ бодай на отїлько жереломъ доходу, що селянинъ нашъ заосмотрювавъ себе у всякїй потребы домашнїй, коли противно нїмї заоспокоюе бївъ тї потребы выробами фабричными.

Заложенїй ино-що книги грунтової подали и будутъ подавати нашому селянинови новїй нїжъ въ руки, розумїеся на себе самого, бо уотелили ему нову отежку до рукъ лїхварївъ. Остаточно и необмежена вїдїяють дїлати грунты на морги и загоны унеможнае правлїну, розумїну и рентовну госнодарку. Годї бо доуотати, щобъ на одїномъ-двохъ моргахъ можна годувати якїй-такїй инвентарь, а безъ того раціональна госнодарка естъ немислима.

Наслїдки сего оумного положеия нашихъ хлїборобївъ оуть дуже проотї: зъ одної стороны емиграція до Америки, зъ другою хоробы, тїфъ голодовїй, деморалїзація, зрїють пролетарїату и недостатокъ опособнои до военнїи службы молодежи.

О скоромъ усуненю зла належало-бы про-то подумати якъ найкорше. А вже-жъ першїи обовязокъ до того спочивае на тїлахъ законодательныхъ.

ДОПИСИ.

Зъ Сокальщины.

(Крадежи коней.) Въ Сокальщинї лучилися теперъ двї зухвалї крадежи коней. Дня 4 л. падолиста познымъ вечеромъ одїнъ мїщанинъ въ Сокаляхъ, приїхавши въ дороги, лишивъ конївъ таки невыпрїженихъ въ воза на своїмъ подїорїа самъ вступивъ въ хату. Выйшовши по хвали, не заставъ нї коней, нї воза. Зачаевнїй влодїй сївъ на возъ и пїгнавъ трактомъ тартакдскимъ, не опинившїся ажъ при російскїи границї, въ селцї Лещатовї, двї мїлї отъ Сокаля. Станувши нї-далека пїдъ селомъ, выславъ влодїй свого товариша въ село до заможного госнодаря и честного провизора церковного, Дацька Павлюка, на крадїжъ коней. Госнодаръ съ сыномъ и жовїтромъ отъ войсковои асистенції, що ту при границї стоять по селлахъ нашихъ, спали твердымъ сномъ въ хатї в нїчого не чули, якъ влодїй отїивавъ скобель и колодку отъ замкненои стайнї и вовдївї, якъ вывївъ пару найлїпшихъ коней, заврягъ до воза, наклавъ собї ще соломы на сїдженїе, свїтївї сїрники та выбїравъ що найлїпшу упряжь ремїну на конївъ и пїгнавъ дорогою пїбною, закуривши собї ще цїгаро, а потїмъ трактомъ на Спасовї. Понеже вже було надї днемъ и сусїды вже вставали, то чувши лоскїтъ у Павлюка мыслили, що то госнодаръ їде ранїсенко за орудками до мїста або до млына. Зухвалї влодїй пїхвали двома возами краденными и чотырма кїбнями трактомъ влодїйскимъ до славного зъ конокрадїв мїста Холлова, въ пов. каменецкомъ, — и слїдъ за ними пропавъ.

Крадежи коней въ пасовискї або изъ стайнї — то щоденнї случаї — дуже сумнї — въ нашїи пограничнїи околицї. Въ маленькомъ ледва 30 нумервїхъ числїомъ селъ Лещатовї украдено въ сїмъ роцї 6 коней, въ сусїднїи Бобитынї 8 коней, въ Лучацахъ тоже кїлькоро, и такъ дївса рїкь-рїчно. Якъ бы тому зарадити? — пытають неразъ нашї госнодарї. Та чей не такъ, якъ минушого року зробили въ Стенятынї на нїчлїахъ, що вловивши влодїя на учинку горячїомъ, били такъ, що ажъ на смерть славного, старого, заграничного влодїя убили. Ого незавомомъ буде вїче въ Станиславовї. Згадайте тамъ, панове, за то приграничне нещастїе наше, що нашой працї, худобы, анї коней не есьмо певнї анї на одну нїжъ, и ухвалїть яку раду, революцію въ томъ взглядї. Може бы конї такъ якъ рогатину пїтнувати, або нехай-бы въ кождїи громадї була установлена сторожа беспеченства, чтобы госнодаръ могъ спокїбно заснути, бо у насъ нїхто ще спокїбно не спавъ; що хвалил сподївса ровнїшакївъ або влодївївъ, що напосїлїся на гїрко зароблену працю людску. Доложитъ, панове, що будете на вїчу, кїлька словъ тїи лекучїи нашїи потребї и ухвалїть що на зарадженїе лїху, що насъ чїмъ разъ больше притїскае!

Зъ Наквашї коло Бродївъ.

(Хаосъ и вежа Вавилона въ Общ. рольн. кредит. Заведенїи!) Дня 9 л. падолиста с. р. цїять госнодарївъ въ Наквашї достало завїзванъ, чтобы налегли довги сплатили „Заведенїю“ — пїдъ загрозю екзекуціи. Оно бы въ томъ и не було нїчого злого, бо довги платитї треба, але — чи увїрите люде добрї? — тыхъ людей дирекція „Заведенїя“ чїнае во вїстмъ безъ причины. Зъ тыхъ пяти, котрымъ прислано завїзванїа, три платитї якъ найрительнїше свои раты и нїчого „Заведенїю“ не виннї, послїдню рату 6 ар. мають дати въ лїтомъ слїдующого року и надїшлатъ еи въ свої часъ; четвертїй завїзванїи сплативъ свої довгъ цїлкомъ, а пятїи нїякихъ грошей въ „Заведенїю“ не повичавъ (? — Ред.). Вїритїся не хоче, чтобы такїй хаосъ могъ пану-

вати въ финансовїи институтїи! Щобы директоры и бухгалтеры не знали, що съ ними дївса... Опамїятайтїся вже разъ, панове!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрїйско-Угорска Монархїя.

(Зъ стїломъ делегацій) Вчера вечеромъ отбулося засїданїе войсковои комисїи австрїйской делегаціи. Сїбнїи делегаціи мають закїнчити свои наряды дня 28 с. ж.

(Въ министерствѣ кривои обороны) буде заведено окреже бюро центральне для веденя евиденціи особї, обовязанныхъ до загального ополченя. Бюро то буде окладатїся зъ полковника, майора, капитана и потрїбною чїсло писарївъ. Задачею его буде передовїмъ зорганизовано евиденціиной службы загального ополченя. До участи въ удерживаню евиденціи будутъ покликанїи власти политичнїй, деякї громады и другї власти, котрї удержуютъ нїмї евиденцію краевои обороны. Надъ цїлымъ оимъ организмомъ евиденціинымъ буде надзирати нове бюро центральне.

Заграничнї Державы.

Справа болгарска. Коли насїбїа отїовїдъ кн. Вальдемара, проявилосо въ Собранїю значне пригнобленїе. Постановлено ще чекати на отїовїдъ короля даньского. Для 13 с. м. одержавъ президентъ Собранїи зъ Копенгаги слїдующу телеграму отъ короля: „Хочъ умїю оцїнити вашъ доказъ довїрїа, якїй вы якъ разъ дали мому королевскому домови, то не есьмо въ положеню позволити мому сыновю, чтобы онъ середъ теперїшнихъ обставинъ прїимивъ выборъ на князя болгарского. Зъ сїи причины буде невозможнїмъ прїиняти деуацїю, котра має опїсодити его о томъ выборї. (Подписано:) Хрїотїанъ.“ По отїтаню сїи отїовїдї въ Собранїю подалися регенты Стамбуловъ и Муккуриво до дїмїоїи. Собранїе однакожъ не прїимало ихъ дїмїоїи, лишь затвердило ихъ и на дальше, а на мїсце Каравелова выбрало президента палаты Живкова. Потїмъ выбрано ще деуацїю до державы, котра має проїтати ихъ о вызначенїе кандидата. До сїи деуацїи вїшли Стояловъ, Грековъ и Валчевъ. Отгакъ отречено собранїе и оно збересо позївїше имовїрно въ Софіи. Теперъ вышлывають двї новї кандидатуры на престолъ болгарскїй: кандидатура князя мингрельского Николая, теперїшного полковника російского и Вожо Петровича, воеводи черноворокого. — Власти болгарскї заудили Набокова за ворохобїю въ Бургаасѣ на дозїженну вїзницю, але выдали его опїоло коноулови російскому. — До вїденскихъ газетъ доносатъ зъ Болгарїи, що тамъ прибуло богато російскихъ офицарївъ зъ Севастополя.

НОВИНКИ.

— Капитула станиславївска має вже невдовї зъ организоваити остаточно. Еп. Ординарїатъ доручивъ уже ново-именованымъ декреты и завїзвє ихъ до интитуцїи.

— Соимъ галицїи має зїобратво д. 10 л. грудня. Конєць засїданя припаде имовїрно на 20 сїчня 1877 р.

— Руске касино въ Стрыю просятъ насъ о помїщенїе слїдующого заявлєня: Справа найму лїокалю порїшного остаточно въ сїхъ дняхъ, и о томъ Ви. члены касино въ своїмъ часї будутъ повїдомленї. Позаякъ однакожъ наемъ лїокалю и закупно доконечныхъ рїчей инвентаря ополученї зъ значными выдатками грошевыми, а каса товариства не розпоряджае потрїбными фондами, тому Выдїль упрашае дуже в дуже умилно тыхъ овоихъ членовъ, котрымъ розвїй товариства лежить на сердї, чтобы посїлїили съ уплатою залгаючихъ и бїжучихъ вкладокъ въ якъ найкоротшїомъ часї. При сїи случайности окладае Выдїль шїро-сердечну подяку Дхв. товариству им. Шевченка за збогаченїе нашой окромїевскои ще бїбліотеки книжками ового издавнїцтва. Якъ великою ваги суть сего рода провинціальный бїбліотеки для розбудженя умислового житї помїжъ Русинами, не треба доказувати. Тому опплатїе Выдїль, що и прочї нашї лат. товариства, якъ и оподїнокїй выдїлцї, уваглядїючи критичне наше положенїе, зволятъ пожертвувати намъ овои выдївнїцтва, а Ви. Родимцї, пересылаючи предїлату на Альманахъ причїнають до утвореня фонду, прїзвначеного на повышю цїль. Тымъ Ви. Родимцямъ, котрї отїесоло до насъ съ жаданьемъ близного поспїеня въ справї вечерка муз.-вокального, якїй має отбутиъ 24 л. листопада въ Стрыю, заявлємо, що мы довїдались о томъ доперна изъ часопїсїи, а навїть предїдатель фїзїи Общ. Качковского, якъ и въ Стрыю перебуваючї члєны Выдїля того-жъ Общєства, о томъ нїчого не знаютъ.

— До Выдїля академичного товариства „Союзъ“ въ Чернївцяхъ выбранї на рокъ школьный 1886/7 на зборї члєновъ дня 11 л. падолиста п. л.: Григорїй Ом. Ганкевич, ол. правъ, предїдатель; Евгений Тарновскїй, ол. правъ, заступникъ предїд.; Семенъ Дорудякъ, ол. фїлософїи, оскретарь; Семенъ Выдївскїй, ол. правъ, касїеръ; Ілїя Семана, ол. правъ, бїбліотекарь; Амвросїй Целєвич, ол. фїлософїи, госнодарь; Омєлянъ Томонуръ, ол. правъ и Робертъ Швемшуръ, ол. правъ, контролїоры.

— До Рады мїсскои въ Жовки вїшловъ д-ръ мед. Дрїмалнїкъ при выборѣхъ сего мїсця.

— Президентъ вышного оуду красвого п. Шенкѣ

уступае остаточно изъ овои посады. Цїсаръ прїїме дїмїсїю, але п. Шенкѣ лишито на овоїмъ становищї до 1 л. сїчня 1887 р.

— Противъ подїмшеня оплаты школьной внесла Рада мїска въ Чернївцяхъ предоставленїе до министерства просвїты. Головнымъ мотивомъ ухвалї суть некортнїи обставины торговельнї въ престолювїи мїстї Буковини.

— Крадїжъ въ церкви. Д. 30 л. жовтня злодїй закрали зъ церкви въ Струсовї, пов. теребовельского, изъ шафки, умїщенои за престоломъ, до 200 ар. банкнотами (власнїотъ мїсц пароха), 2 дукаты и 3 франки (власнїотъ религїиной фонду). Злодїй имовїрно закрадлоса бїчними дїверми. Слїдство почато.

— П. Едвардъ Горецкїй, староста отъ Станиславовї, одержавъ титуль и характеръ совїтника намїстнїцтва.

— Розправа въ апелїаціи судїи карїбнї у Львовї въ справї конфїскацы брошюры: „Relacja poselska dra Lewakowskiego“ отбулася д. 13 с. м. пїдъ проводомъ сов. Маевского. Прокураторїю державну заступавъ п. Литвиновичъ, д-ра Леваковского адв. Шидловскїй. Прокуратуръ жадавъ потвержденя конфїскацы. Оборонєць покїнувався на упривїлеванє становище д-ра Леваковского яко посла, именно на законъ конотитуціиный зъ 3 жовтня 1861, котрїй каже, що слова посла пїдпадають оудови Рады державнои. Судъ отгетуть некомпетентнїй. Законъ карнїй, именно §. 65, на основї котрого прокураторїя оппращє конфїскацу, походить зъ часовї реакціи. Мїмо того трибуналъ потвердавъ конфїскацу на основї §. 65 о забуреню публичного опкою, а зїнївъ лаше конфїскацу уступивъ, въ котрыхъ говорїтся о насильномъ выгонюваню Поляковъ зъ Пруцъ.

— Про судвїництво галицїе выдала зновъ некортнїи судъ палата торговельна въ Празї. На овоїмъ засїданю д. 12 с. м. рїшила она подати до министерства торговлї и опправдївности петицію, въ котрїи пїдїирае просьбу вїденского товариства кредиторївъ о усуненїе неточнїотей въ переводженю конкурсовъ въ Галичинї и на Буковинї, якъ и въ загалї о оппненїе деякихъ фактовъ въ оудвїництвї галицїкомъ.

— На православіе, якъ звїщають „Волыньскїи оппданї, поселенї въ Пїрванци и Печивхостакъ, въ повїтї володимиркомъ, въ числї 85 душъ.

— Въ Тернополи пїдчасъ ексїзири ударивъ одїнъ капраль 15 пїлку пїхоты рекрута Івана Виняка зъ Камбїки, повїта скалатогого, такъ сильно въ груди кїльбою карабиновою, що хорого рекрута отдано до шпиталю войскового. По оемъко дняхъ, т. е. 13 л. с. м. умеръ Винякъ по великихъ мукахъ. Обдукція выказала, що умерцєви була кїсть грудна зломана, а омерть наступила изъ опарализованя сердца (Herzlahmung). Передъ омертїю Винякъ зїдшовъ бувъ зъ болю въ ума.

— Майно гр. Байста, выносїтъ, якъ оскотатовано по отшуканю завїщаня, 3 мїлїоны гульдєновъ. Кожда дїтина наслїдїтъ про-то круглымъ мїлїонъ. Въ завїщаню прооптъ бувшїй канцлеръ австрїйскїй, щобъ его похоронено въ Вїднї, а на памятнику напїсано: Спокой моїмъ тїлїннїмъ останкамъ, опправдївнїотъ моїй памяти.

— Павло Бертъ, ослано-звїтнїи фїзіологъ померъ д. 11 с. м. въ Тонкнїй (въ Хлякахъ) яко француокїй министръ резидентъ. Родженнї въ 1833 р. покїбнїи отдалов студїямъ медичнымъ, бувъ профєсоромъ фїзіологїи на университетї парїскомъ и члєномъ академїи; въ 1870 р. вступивъ на поле политичне, а отгакъ причїновло дуже до реорганизации публичныхъ науковыхъ институтїи. Покїбнїи боронивъ дуже оппшїно колонїальнїи полїтика Франціи и въ томъ опплагала его головна заслуга. Палата пословъ велика похоронїга его коштомъ державнымъ, а влодїи признала пенсію рїчну въ сумї 12.000 франковъ.

— Урядовїи языкъ. Маємо пїдъ рукою два урядовїи пасма отїдїзованїи начальникомъ громадї Кривчи надъ Сїномъ. I. Ktuzowa prosze księdzka proboszcza te zwloki pochowacz ktura żadna przeszkoda żadnego prawa w tym (Data), Iozef Bukowski Naoczelnik. — II. Poswiadczenie Niniejszem posiadcza z Wierzchność Gmina że żadna przeszkoda niezachodzi do pochowku Maryjanny Orłowskiej jako zmarła przesw żądnej pretensyi na to twierdzi swoim podpisem (Data) Iozef Bukowski Wojt.

— Дрїбнї вїсти. Въ Бутынахъ пїдъ Моотами, умерла Марїла зъ Токорокахъ Шелеметно, жена мїсцєвого пароха Холмака. — На памятникъ марш. Радецкого зїбрано досї вже 200.882 ар.

Вїсти зъ Авр. Львовском.

Введенї о. л.: Володимъ Галиковский яко парохъ въ Горожанї великої; Іоанъ Валлякскї яко завїдатель Лїхохоры, дек. окїльского; Петро Вїлянскїй яко парохъ въ Донжачї.

Увїдомлїи о. Іоанъ Чаровскї отъ завїдательства Донжачнї; Ярославъ Вїлянскїй отъ прив. оотруднїцтва въ Ходачковї малїмъ.

Канон. институтъ на цар. Голгоче, дек. подгалецкого, одержавъ о. Іоанъ Навроцкїй.

Личнїи додатокъ 100 ар. до кїбца 1887 р. удїляно ц. к. намїстнїцтво о. Стрїльбїцкому царю Саранчукъ.

До рукополаганя въ преосвїтерїю прїнятї: Бабїя Іоанъ, Вацїнскїй Корнїлїй, Божейко Іоанъ, Вацїкъ Іларїй, Вїнякскїй Сїмонъ, Ганцкїй Володимиръ, Зарїхта Антонїй, Качмарскїй Остатъ, Кїрїтовъ Богдранъ, Малишевскїй Корнїлїй, Оппшкєвичъ Стефанъ, Рыбакъ Амвросїй, Руднїцкїй Омєлянъ, Сендїцкїй Іоанъ, Форосъ Мїханїлъ, Чубатый Николай, Шенкїрїкъ Володимиръ. Дня 13 л. с. м. поставленї въ оудїакомъ,

д. 14 въ дѣтвѣ, а 21 с. ж. будутъ руково-
дять въ преемствѣ.

Митроп. консисторія готовится и устанавливаетъ
до кр. Ряды школьной за тѣмъ, чтобы о. Тама-
тей Кульничій, душпаствырь въ Задыбѣ, обѣзъ
тыжчасово въ заступствѣ обонина другого учи-
теля при школѣ въ Задыбѣ.

Ц. к. наместничество затвердило удѣленныя
митроп. консисторію отицендіи и. Илія и Розы
Горещихъ 100 зр. рѣшено Алексеемъ Роздучному.

Митроп. консисторія востановила до президія
наблюдателю о згоду на канон. институтію
оо. Петра Радикевича на Чижикѣ, дек. Любо-
ского, и Адольфа Васильевского на парохію св.
Пирогова у Львовѣ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемышской.

Въ пропозицію на пар. Скобѣвъ, дек.
порохничинскаго принатъ оо. I Гадлиловичъ Юліанъ,
II Скородинскій Тадеуш, III Гумецкій Корнелій;
дальше въ списокъ 4 Созанскій Іоанъ и 5 Жар-
скій Іоанъ.

Презенту на пар. Высокко выжне,
дек. высочайшого, дѣставъ о. Викторъ Корда-
вичъ изъ Далавы.

Введенъ въ душпаствыртва оо. Мельникъ
Артемій яко завѣдатель Гроизькова, дек. добро-
милскаго; Вербицкій Мах. яко завѣдатель Рых-
вальда, дек. бѣдного; Кляшъ Григорій яко сотру-
дникъ въ Ожмѣ, дек. судово-вишньовскаго; Вар-
новичъ Антоній яко сотрудникъ въ Ярошавѣ;
Гумонскій Петро яко екопозитъ въ Тышовѣ; Во-
лодзьскій Іоанъ яко завѣдатель Потока великаго.

Грамоту признала и похваля отъ перемыш-
ской Ряды школьной одержавъ о. Кобрыцъ Іоанъ,
I-шій сотрудникъ катедральный и катихизъ при
4. классовій людской школѣ и при школѣ проми-
словой, за ревну науку катихизму въ згаданныхъ
школахъ.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

† О. Іоанъ Виканскій, праходникъ въ Новѣмъ
Селѣ, куликѣвскаго деканата, упокоився для 9 л.
падолиста с. р. въ 71 році жита. Вѣчна ему па-
мять!

† Адръ Петро Гришневичъ, адвокатъ краемій у
Львовѣ gento Ruthenus, nationes Polonus, упоко-
ився овогды у Львовѣ въ 59 році жита.

† Анна зъ Левицкихъ Вайдовска, вдова по юсти-
ціарію, упокоилася д. 4 л. падолиста въ Ольшан-
нику коло Самбора, въ 75 році жита. Вѣчна їй
память!

† Гая Цуриковска, донька пароха въ Нагосовѣ,
згасла въ десолтѣи весіи для 21 (9) вересни с. р.,
осиротивши своихъ родичѣвъ и родину, для
котрыхъ росла на потѣху и радѣсть. Неотжало-
вана Гая была дуже уталантована и зѣбствна
була яка отлична декламаторка на рукахъ ве-
черняхъ въ Конопковцѣ и Теревовѣ, де оъ най-
большимъ перенятємъ и зрозумѣнемъ выголо-
шувала наилучшій творы поетичній нашої лите-
ратуры. Похороны отбулося 23 (11) вересни при
звѣзѣ цѣлого двотысячнаго села, а бл. и. Гаяю
похоронено на томъ кладовищи, де похоронено
яи прада и другихъ кривныхъ. Свѣтъ колыба
одѣвъ най буде отрадою для тяжко опечаленныхъ
родичѣвъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Букварный Календаръ на рѣкъ 1887, выданный
литературнымъ товариствомъ „Руска Бесѣда“
подъ редакцію секретаря того-же товариства и.
Омеляна А. Поповича, представляющаго дуже по-
важно. По части календарной и информативной
одѣду часть поучающа и забавна, въ котрой мѣ-
стятся отой статьи: Рѣчица 25-лѣтної лите-
ратурной дѣяльности Овсина Федьковича, описавъ
Ом. Олекѣвъ. — Убогій легионъ, повѣсть Оо. Федь-
ковича, написана 24 червня 1886 р. — Тарасъ
Шевченко, очеркъ жатьеписный. — Наймичка,
поема Т. Шевченка. — Милецъ-король, словацка
казка, по нашому переписавъ О. Федьковичъ. —
Мое завѣщанье и Васѣ герой не забудемъ, дѣвъ
повѣсть Семена Хриѣна. — До чего доводятъ людей
горька, оновданье О. Я. Кониского. — Козакъ,
повѣсть Давида Млаки. — И остави намъ долги

наша, яко же и имъ оставленъ должникамъ на-
шимъ, оновданье Корн. Устияновича. — Ом, во-
валю, статья Ом. Олекѣсова. — Де-що про пив-
но, напоръ та черника, Ио. Воробейска. — О
охорошѣ отиць Н. Д. Шаурганъ. — Не звинувѣ,
статья Ом. Олекѣсова. — Способы ищениа дек-
тровъ шкѣльничихъ зѣбратъ, и т. д. — По части
науочно-забавной или Букварный Шематизмъ на
рѣкъ 1887, обѣщанной политичній, судовой, еван-
гельской и церковной власти, школамъ, рускій товариства
на Букварный и читальній (въ часѣхъ 16). До те-
кату Календаря долученъ два портреты: О. Федь-
ковича и Т. Шевченка. — Цѣна Календаря 50 зр.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Веч. I С. въ Кривцѣ Жаданый годатокъ вымо-
димо и занисуюмо 1.20 зр., а въ „Дѣло“ занисуюмо
3.80 зр. До конца року приде ще за „Дѣло“ 1.20
зр. — Веч. М. С. въ Далавѣ. 9 зр. одержали и дя-
куемо. До конца року ще 3 зр. — Ва. М. З. въ
М. О. пѣтанену въ остатийхъ листѣхъ вѣсть про
управителя „Нар. Торговлѣ“ въ Перемышля ори-
симо. —

Надѣслане.

Дѣларъ отъ зубѣвъ

МАРКЪ

дипломованый на вѣденскѣмъ университетѣ от-
крытъ съ днѣмъ 3 падолиста

Дентистичне Ателиѣ

при ул. Галицкой, ч. 1. I поверхъ и ордануе
отъ 9 до 6 год.

Выготовлюе штучній зубы и цѣлы вылицѣ,
опертъ на тисненю воздуха посли найновѣйшой
американской системы.

Выконуе волей операціи безъ болю за по-
мочю кокавины. Пломбуе воссованъ зубы золо-
томъ, сѣрбломъ, цементомъ и т. д.

† Иванъ Берестковый. Вы подали
почту, а седа, де мешаєте, не подали. Зъ той
причины не могу Вамъ на Ваше письмо отпо-
вѣсти. — Василь Изобрый.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

продаетъ по курсѣ дневномъ

5% Листы Гипотечный

1678 43—? якъ такожь

5% Преміованъ листы Гипотечный

Порученя зъ провинціи выконуе от-
воротною почтою безъ провизіи.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручаетъ 1563 240—?

Зълье Зебургера яко певне оредотво на
катаръ, кашель и хрыпку. Цѣна одной пачки
20 кр. За опакованье и посылку почтою числится
10 кр.

**Къ заводити Правды на ладъ закомар-
ской Правды?**

Розказавъ Данило Тяничковичъ, духовный Зако-
маря. Накладомъ „Батьковщины“. Цѣна 10 кр., а
почтою 15 кр. Дѣстати можна черезъ редакцію
„Батьковщины“.

Закладаюся

за всяку цѣну, що жадегъ зъ монѣхъ
конкурентѣвъ не въ силѣ продавати
готову або робити одѣжу для мужчинъ
и хлопцѣвъ зъ матеріи красныхъ и за-
граничныхъ такъ дешево, якъ я. По-
ручаю мой богатый складъ такожь
1656 Веч. Духовенству. 43—?

Замовленя въ мѣсца и въ провинціи
выконуются точно и ретельно. На жа-
данье вымыслаю взоры даромъ и франко.

Давидъ Шварцвальдъ,
магазинъ мужеской одожи гуртомъ и
подробно.

Львовѣ, ул. Галицка ч. 8.
Заложенный 1848.

**Отъ Руского товариства
Педагогичного**

можно набути слѣдуючій выдани
Хемія, Руское, 40 кр.
Гостинець для емныхъ дѣтей 8 кр.
Малый зѣвринецъ, 8 кр.
Забавки дѣтей, 8 кр. 1535 2—?
Менанерія, 8 кр.
Визанна желаній, 10 кр.
Читанна для молодежи 10 кр.
Читанна II, 10 кр.

Зъ причиною набути большою скѣлькости
ЛЬСОВЪ BASILKA
есливо въ можности продвати тѣмъ-же
1774 низше курсу емисіи 10—20
СОКАЛЬ и ЛИЛЕНЪ
дѣмъ банковый и контора вымѣны у Львовѣ.
Поручка зъ провинціи залогоджуса безъ промолки.

Зброю довецку
выпробовану, однокю нагороджену медалью державнымъ и
дипломомъ почетнымъ, поручаетъ
А. В. Мольнаръ (Давидъ I. Висльневскій)
рушникарь у Львовѣ, готель Жоржа.
Ланкастрѣвки въ цѣнѣ отъ 25 зр. до 200 зр. 1675
Нистолѣ до меты отъ 25 зр. до 100 зр.
Штуцы експресовой отъ 80 зр. до 200 зр.
Трилюфки отъ 100 зр. до 200 зр.
Направу выконую отворотною почтою. Перероблю Львоу-
шѣвки на Ланкастерки отъ 12 зр. до 20 зр.
Набѣтъ всякихъ системѣвъ по цѣнахъ фабричныхъ. 26—26

Димитрій Ковальскій
кужескій краеміи
у Львовѣ, при ул. Бакларей ч. 2.
мае чести поручити П. Т. Пе-
даскѣ и Веч. Духовенству ономъ
Робѣтню краеміи.
Выконуе всякой робѣты по
своему оукаю або лича оаку ро-
боту посли найновѣйшой моды и
по цѣнахъ якъ фабричныхъ.
Привлекъ замовленя въ ономъ
для Веч. Духовенства и выко-
нуе тѣмъ съ помыслъ экономіи
и членъ тов. рускый ремѣльничъ
„Зора“ о лаской оукаю П. Т.
Публики и Веч. Духовенства,
поручаетъ ласкоюю перера-
ботку. 1736 12—12
Вѣтъ замовленя выко-
нуется въ найкоротшій часѣ.

**Цѣс. кор. уприв.
Галицкій Акційный Банкъ Гипотечный.**

Высоке ц. к. Намѣстничтво рескриптомъ зъ дня 2 жовтня 1886 ч. 54406 за-
вѣдомило ц. к. уприв. Галицкій акційный Банкъ гипотечный, що Высоке ц. к. Министер-
ство дѣлъ внутрѣшнихъ въ порозумѣню съ ишними Министерствами удѣлило Банкови при-
зволенье стагати знаходчій-ся ще въ обѣгу 6% листы гипотечный и выдавати ипотѣкъ
5% листы гипотечный.

Въ силу того призовлена Банкъ гипотечный розпочне съ днѣмъ 1 грудня
1886 льосувати будучій ще въ обѣгу 6% листы гипотечный.

Всѣ въ томъ тягненю выльсованый 6% листы гипотечный будутъ выплаченъ для 1
червня 1887 „al pari“, а находчій-ся при нихъ бѣжучій купонъ буде выплаченъ за
часть минуваній отъ дня 1. марта 1887 до 1. червня 1887 въ сумѣ 1 зр. 50 кр. отъ
кождыхъ 100 зр.

Передъ розпочатьемъ однакожь того льосована можуть П. Т. посѣдатель 6% ле-
стѣвъ гипотечныхъ сконвертувати тѣмъ же на 5% листы гипотечный — найпознійше до
дня 28 падолиста 1886, а то подѣ слѣдующими условіями:

За кождѣ 100 зр. капиталу въ 6% листахъ гипотечныхъ съ бѣжучими купон-
ми, котрыхъ першій платный для 1. марта 1887, одержитъ посѣдатель тѣхъ-же 100 зр.
въ 5% листахъ гипотечныхъ съ бѣжучими купонами, котрыхъ першій платный для 1. мар-
та 1887, съ доплатою въ сумѣ зр. 2-25 готѣвкою.

П. Т. посѣдатель 6% листѣвъ гипотечныхъ, що хотять зробити ужитокъ въ
предкладанон имъ користи въ сѣй пропозиціи, зволятъ находчій-ся въ ихъ посѣданю 6%
листы гипотечный — не выльсованый — вразѣ съ бѣжучими купонами, котрыхъ першій пла-
тный для 1. марта 1887, предложити Банкови въ той цѣли найпознійше до дня 28
падолиста 1886.

Львовѣ, дня 6 падолиста 1886.

ДИРЕКЦІЯ.

1787 2—3 (Передрукъ не буде платитися)

Конкурсъ.
Въ закладѣ сирѣтъ и убо-
гихъ въ Дроговижи, фундаціи
бл. и. гр. Станислава Скарба, бу-
де до обоаженя посада огоро-
дника а зарасомъ учителя огоро-
дництва для тамошнихъ воспитан-
ничѣвъ Закладу отъ днѣмъ 1
марта 1887 р. съ рѣчною плат-
нею 500 зр., вѣдлымъ помешна-
вьемъ, ошломъ и огородамъ.
Убѣгатель о ту посаду зво-
лятъ внести свои подани, заво-
жотренъ въ отповѣдній документъ
до Кураторіи фундаціи бл. и. гр.
Ст. Скарба у Львовѣ найдалше
до дня 31 грудня 1886 р.
Першенство одержать тѣ огоро-
дники, котры выкажутъ знаньемъ
управы огородинны и
садовничства. Кураторія.
1784 2—3 Скарба.

Иосифъ Ганке
у Львовѣ. 1753 127—0
Перепоручичимъ ласко отповѣдній работѣ.
Поручаетъ
Масу до запусканя подлогу
Презенту загально набутишу

Тягненье в же слѣдующого Мѣсяца
Kincsem 1 зр. **ЛЬСОВЪ ЛИШЬ 10** зр.
Головна выграна готѣвкою
50.000 зр.
10.000 зр., 5.000 зр. отт. 20% | 4788 выгранныхъ грѣшми.
Kincsem-Льсы можна набувати черезъ
Бюро льотеріине угорского Лоскеу-клубу: Будапешть, Waitznerg. 6.
1776 7—8